STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 07984

SHELOMOH'S RING

Yehoash

•

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שלמה'ס רינג

יהואש

ארויסגעגעבען פון
א. כהן
קליװלאנד, א.
1916

Copyright, 1916
S. BLOOMGARDEN

דהראש
שלמה׳ס רינג

* * *	זייט זיבען
אויפ׳ן שטורעם	זייט עלף
בלומענפלאץ	זייט איין און צוואנציג
רזשאראדא	זייט פונף און דרייסיג
אשמדאי	זייט איין און פופציג

* * *

אָהן אַ שיעור געשטאַלטען,
אָהן אַ צאָהל גלגולים,
נעהמט עס אָן און בייט זיך —
ווי אַ שנור אַ שוואַרצע,
ווי אַ שלאַנג אַ בייזע,
קריכט עס דורך די צייטען —
ווי אַ שטילער יאָמער,
וויינט עס דורך די דורות: —

ניט דערזופט דעם בעכער,
ניט דערגרייכט דעם באַרג-שפּיץ.
ניט דערבויט דעם טהורעם,
ניט דערטרוימט דעם חלום...

אױפ'ן טהורעם

פון זיין עלפענביין געלעגער,
הויבט זיך אויף ביי נאכט דער קיניג,
אהן בעגלייטער, אהן א היטער,
געהט ער צו דער אלטער מויער,
קלעטערט ער צום העכסטען טהורעם...
איז א פענסטער דארט פאראנען,
קען מען זעהן פון איהם דעם גראָען,
טויטען שיין פון ים המלח —
זעצט זיך דארט אוועג דער מלך...

לעגט דער שימער פון לבנה
ווייסע קרענץ אויף זיינע שליפען,

גליהען פייכט די גרויסע אויגען,
רייבט ער לייכט דעם שם המפורש
פון דעם זיגעל אויף זיין פינגער,
זאגט ער שטיל געהיימע ווערטער,
בליצט דער רינג מיט גרינע שטראהלען...
גיט א ציטער אין דער לופטען,
ווערט א דרעהען און א ווירבלען,
ווערט א פייפען און א הודזשען,
קומט דער אשמדאי צו פליהען,
קומען סאפענדיג פון אימפעט,
שדים אהן א צאהל צו־לויפען,
פון די ארבע פנות עולם...

ווער פון אייז בערג און פון שנעען,
אויף דעם ווייטען ים־הקרח —
ווער פון הייהלען אין די פעלזען,
אויף די וויסטע הרי־חשך —
ווער פון זודיגע געזעמדען,
אין סאהארא׳ס וויסטעניסען —
ווער פון קאכיגען סמבטיון,
ווער פון וועלדער און פון זומפען,
ווער פון ים־אוקינוס׳ גרונטען...

שטעלען זיי זיך אוים אין רייהען,
בוקען זיי זיך פאר׳ן קיניג:
האר פון זיגעל, וואס בעפעהלסטו ?

האר פון רינג, וואָס איז דיין ווילען?

זאָגט צו זיי דער קיניג שלמה:
בויט מיר אויף אַ וואונדער בנין,
וואָס זאָל קוויקען מיינע אויגען,
שטעלט מיר אויף אַ כשוף־פּאַלאַץ,
וואו מיין טהראָן אוועקצושטעלען...
קומט דער קיהלער הויך פון מאָרגען,
לעשט ער אוים דעם לעצטען שטערען —
זאָל דער בנין זיין געענדיגט...

אויסגערעדט — און שוין אין שייטען
ליעגען דעם לבנון'ם ריעזען.

פון מצרים ווייסע שטיינער,
פון לאַנד אופיר גאָלד אין גרודעס,
און בורשטין פון ווייטע ימים —
אַלצדינג אָנגעגרייט צום בויען...

גיט אַ וואונק דער קיניג שלמה,
גיט דער אשמדאי אַ צייכען,
הויבען זיך מיליאָנען אָרעמס,
האַקען האָלץ און זעגען ברעטער,
צינדען פייערס, מאַכען פורעמס,
גיסען גאָלד פון הייסע פאַנען,
לעגען שטיינער, שטעלען זיילען,
בויען ווענד און שפּרייטען דעכער...

זיצט און לאכט דער קיניג שלמה,
זעהט ער הענד זיך פלייסיג ריהרען,
הערט ער פלאמען פרעהליך שיפען,
הערט ער האמערס לוסטיג קלאפען,
שטייגט דער בנין העכער, העכער,
ווערט זיין הארץ אלץ שטאלצער. שטאלצער...

זיצט און לאכט דער קיניג שלמה,
פון זיין הויכען טהורעם־פענסטער,
שטעהט און טראכט דער שדים־קיניג
קוקענדיג ארויף צום פענסטער: —
פריהער־שפעטער שטאלצער שלמה,
ועט דיין רינג מיין פינגער ציערען,

וועל איך אויף דיין טהראָן רעגירען,
וועל איך אין דיין פּאלאַץ וואוינען,
וועל איך קוסען זאַט די לייבער
פון די שעהנע ווייבער דיינע...
וועסטו שרייען: „איך בין שלמה",
וועט דיר קיינער דאָך ניט גלויבען...

דער בלומענפּאַלאַץ

אָהן אַ גרונט דער כוס פון ליעבע —
טרינקט פון איהם דער יונגער שלמה,
טרינקט און קען זיין דורשט ניט לעשען...
אָהן אַ צאָהל די רונדע היפטען,
ווייסע בריסט און שוואַרצע אויגען,
און דער קיניג לעכצט נאָך אַלע...

איז פאראן אַ׳ן אלטער גארטען,
רונד ארום פארצאמט מיט פאלמען,
דריקען זיך די צווייגען דאָרטען,
איינער תאוה׳דיג צום צווייטען...
שדכנ׳ט זיך דער הייסער ריח,
פון צופלאמטע רויזענקעפּלעך,

צו דעם דופט פון ליליען־הערצער...
גליהט אין שאטען די נאסטורציע,
רייצען צונטער־רויטע מאָהנען,
בייסט די ביען פערליעבט די טולפען,
רוישען שכור די פאנטאנען,
שווימען שוואנען אום בעטרונקען
אין א טאנץ פון זונענשטראהלען...

שטעהט א גרויסער שלאָס אין מיטען,
בליהען דאָרטען טויזענד בלומען,
אויסגעזוכט פון אַלע לענדער,
גליהען דאָרטען טויזענד ווייבער,
קיניג שלמה׳ס הארץ צו פרעהען...

אויגען — פרישע קאָרן בלומען,
לייבער מילך און צעפּ פון זונליכט...
ברוינע רונד־געטאָקטע גליעדער,
קופּער־פּעסט און קופּער־פאַרביג...
ווייכע, שלאַנקע טיגער־לייבער,
אָרעמס — לאַנגע ווייסע שלאַנגען...
יונגע אַביסיניער נימפען,
זודיג בלוט און קרויזע לאָקען...
שוואַרצע, טהוי־בעהויכטע טרויבען,
הינטער לאַנגע זיידען־ברעמען...
פעדער־לייכטע מכשפות,
לאַבענדיג דורך מאַנדעל־אויגען —

אלע פארבען, אלע חן'ען,
הארען אויפ'ן יונגען קיניג...
רופט מען אָן דעם שלאָס אין גארטען
„קיניג שלמה'ס בלומען־פאלאץ"...

קיינער קען אהין ניט קומען,
טהיר און טויער צוגעריגעלט,
אלע שליסלען האָט אמינא,
קיניג שלמה'ס אָם די אלטע —
בלויז אמינא'ן טרויט דער קיניג...

פון בעגינען ביז אין אבענד,
אויף זייי טהראָן פון זיבען טרעפען,

זיצט דער גרויסער הערשער שלמה...
רעכטס פון איהם אויף גינגאָלד־שטוהלען,
זיצען טויזענד גראָע זקנים,
לינקס פון איהם אויף זילבער־שטוהלען,
זיצען טויזענד קלוגע גייסטער...
קומען מענשען, קומען חיות,
קומען פויגלען פון מרחקים,
קלאָגט זיך יעדער אויף זיין לשון,
הערט ער צו מיט שאַרפען שכל,
משפט ער מיט שטרענגער חכמה...

איז דער מידער טאָג געענדיגט,
איז די רויטע זון פארגאנגען,

פון זיין טהראָן פון זיבען טרעפּען,
שטייגט אַראָפּ דער יונגער הערשער,
געהט ער אין די אבענד שאטענס,
דורך געדיכט־בעצווייגטע שטעגען,
קומט ער צו אַ קליינעם טויער,
קלאפּט ער א י י ן מאָל און קלאפּט צ ו ו י י מאָל,
קומט אמינא מיט די שליסלען,
עפּענט זי דעם קליינעם טויער,
געהט אריין דער יונגער שלמה,
אין דעם בלומענפּאלאץ זיינעם...
וויל ער ניט דעם שם המפורש
אויף זיין זיגעל־רינג פארשוועכען,
טהוט ער אוים און גיט אמינא'ן...

בלייבט אמינא אָפּצוהיטען
טריי דעם רינג און טריי דעם טויער...

* * * * * * * * * *

טראָגט זיך דורך דעם שטילען גאָרטען,
קיניג שלמה'ס פולע שטימע —
אין א פלעכט פון הארפען־קלאנגען,
הערט זיך שלמה'ס לוסטיג זינגען:

„איך האָב צו מיין גאָרטען געגידערט,
די פארטיגע בלומען צו פליקען,
איך בין צו מיין וויינשטאָק געקומען,
די זאפטיגע טרויבען צו דריקען...

„כ'וועל באלזאם און מירע מיר קלייבען,
און שמעקען לבנון־געררוכען,
כ'וועל טרינקען פון מילכען און ווײנען,
און גאָלדענעם האָניג פערזוכען...

ווערט דעם קיניג'ס קול אנטשוויגען,
קלינגט א רינג פון פרויענשטימען,
גיסט ער גלוטיג זיך פאנאדער: —

„איך הער ווי עס קלאפט מיין געליעבטער,
זיין שטימע פאלט זיס אויף מיין אויער:
מיין קאָפּ איז אין נאַכט־טהוי געבאָדען,
קום עפען, מיין טויב, מיר דעם טויער...

„ארײן איז צו מיר, מײן געליעבטער
פאר׳שכור׳ט פון װילדע געלוסטען,
אזוי װי א בינטעל נארציסען,
געשלומערט מיר צװישען די ברוסטען...

„קומט קװיקט מיך מיט שטארקע געטראנקען,
און מינטערט מיך אויף מיט געזאנגען,
איך בין אויף דער ברוסט פון געליעבטען,
פון ליעבע און װעהטאג פארגאנגען...

* * * * * * * * * *

נעהמט א סוף די נאכט פון תענוג,
הויבען אן ארויסצוקריכען
קעפ פון פאלמען אין דער גראקיים,

פיפסט אַ׳ן אָפּגעהאַקטער טשיריק,
פון אַ נעסט אין די ציפּרעסען —
קומט אַרויס דער יונגער הערשער...
שטעהט אַמינאַ ביי דעם טויער,
גיט זיא אָפּ דעם וואונדער־רינג איהם...

. . . .

. . . .

זוכט דער אַשמדאי תחבולות,
שלמה׳ס יאָך פון זיך צו וואַרפען,
שלמה׳ס רינג פון איהם צו גנב׳ען,
פּאַרשט און שפּיאָנט דער שדים קיניג,
האָט נקמה הונדערט אויגען,
איז ער גיך דעם סוד דערגאַנגען,
פון דעם טויער׳ל אין פּאַלאַץ,

פון דעם מלך'ס שטילען קלאפען,
פון אמאנא מיט די שליסלען,
היטענדיג דעם רינג ביים טויער —
אבער שטארק דער שם המפורש,
שטארק די מאכט פון קיניג שלמה...

דזשאַראַדאָ

זיינען אַלע שדים שקלאַפען
טאָג ווי נאַכט פאַר קיניג שלמה,
זיינען אַלע ווינדטען שפּיאָנען —
פריה און שפּעט פאַר איהם שטאַפעטען...

קוממ אַמאָל דער ווינד פון מזרח,
שושקעט ער אין שלמה'ס אויער:
כ'קום פון ים און פון יבשה,
כ'קום פון עקען וועלט צו־וועהען,
כ'בין געוועזען אויף אַ'ן אינזעל,
הינטער זיבען בלאָע ימים,
שימערט ער פון לויטער גרינקיים,

שטעהט ער צווישען הויכע פעלזען,
קאַכען טיפע קעסעל־גריבער,
רונד אַרום די הויכע פעלזען...
קען קיין אַנקער דאָרט ניט האַלטען,
קען קיין שיף אַהין ניט גרייכען.
קיניגט דאָרט אַ יונגע מלכה,
אויף אַ טהראָן פון פערל־מוטער,
איז צו איהר ניטאָ קיין גלייכען...
דעקט זי אויף אַ ווינקעל שלייער,
ווערט די העלע זון פערדונקעלט,
וואַנדערט זי אַרום אין גאַרטען,
זינגען זיסער אַלע פויגלען,
פאַלען פון די בוימער קוויטען

איהרע פיס צו קענען קוסען...
ווערען הייזעריג די אינדען
שרייענדיג ארום דעם אינזעל:
שעהנע קיניגין דזשאראדא,
פערל פון די בלאָע ימים...

* * * * * * * * * *

ווייכט די פרייד פון שלמה'ס הארצען,
מיידט די רוה זיין נאַכט-געלעגער,
אויפ'ן וואהר און אין זיין חלום,
הערט ער ווי די אינדען רוישען:
שעהנע קיניגין דזשאראדא,
פערל פון די בלאָע ימים...

שטייגט ער אויפ׳ן טהראָן בעגינען,
הויבט זיך אויף דער גאָלדנער אָדלער,
טהוט ער אָן די קרוין אויף שלמה׳ן,
שטעהען אויף די גאָלדנע לייבען,
און דערלאַנגען איהם דעם צעפּטער —
ווייס ניט שלמה וואָס זיי טהוען,
שלייערט זיין געזיכט א וואָלקען,
שווימט אַ נעבעל פאַר די אויגען,
דורכ׳ן נעבעל אויף די וועלען,
שווימט אַ טהראָן פון פערלמוטער,
וויגט זיך אויפ׳ן טהראָן דזשאַראַדאַ...

ברענגט דער אבענד טענץ און ליעדער,

שטאַרט דער קיניג אויף די כאַרען,
גלאָצט ער אויף די ווענד פון פּאַלאַץ...
געהנטערט זיך אַ גרינע וויספּע,
שפּראַצען פון די קאַלטע דילען
הויכע ווייס־בעדעקטע בוימער,
שנעען קווייטען פון די בוימער
אויף דער קיניגין דזשאַראַדאַ...

. . . .

לאָזט זיין חיל רופען שלמה...
טהייל פון מענשען, טהייל פון שדים,
טהייל פון חיות איז דער חיל...
הייסט ער זיי אין וועג זיך גרייטען,
קלייבט זיך אויף אַ גרויסע מחנה —

הונדערט מייל אויף הונדערט מיילען...
שפרייטען זיי פאר קיניג שלמה'ן
פון א מייל די גרוים — א טעפיך,
אויסגעוועבט פון רויטע זיידען,
אויסגעשטיקט מיט גאלד און דימענט —
פון די גייסטער א מתנה...

רייבט דעם זיגעל קיניג שלמה,
קומט דער שטארקער ווירבעל־שטורעם,
הויבט ער איהם און זיינע מחנות
ווי א פעדער אין דער לופטען...
רייבט דעם זיגעל שלמה ווידער,
קומט דער לינדער ווינד און פרעגט איהם:

זיים פערציג

„וואו געלוסט זיך דיר צו רייזען?"
זאָגט צו איהם דער קיניג שלמה:
„טראָג מיך גרינג דורך ווייטע לענדער,
„פיהר מיך פלינק צום גרינעם אינזעל..."

טראָגט דער לינדער ווינד די מחנה,
איבער בערג און איבער טהאָלען,
איבער אַלע בלאָע ימים...
וויגט זיך ניט דאָס מינדסטע גרעזעל,
קרויזט זיך ניט אַ וואַסער-בלעזעל,
וואו עס געהט דער ווינד אַריבער...

הענגט אַ וואָלקען אַ געדיכטער
אויף די הונדערט־מיילען־מחנה,
פליהט ער מיט'ן ווינד צוזאַמען...
איז דער וואָלקען לויטער פויגלעך,
איינגעגנורעט איינס אין צווייטען —
לאָזען זיי אַ שטראַהל ניט דורכגעהן,
קיהלען זיי די הייסע לופטען...

יאָגט געשווינד דער ווינד דער לינדער —
איז אַ שעה נאָך ניט פאַרגאַנגען,
שטעהט דער מלך שוין בע'כשופ'ט,
פאַר דער דופטיגער דזשאַראַדאַ...

זאָגט דער מלך צו דזשאראדא׳ן :
טויזענד בלומען אין מיין פּאַלאַץ,
זיינען גרייט מיין הארץ צו פרעהען,
וואונדער שעהן איז יעדע איינע,
פון איהר לאַנד און שטאַם די שעהנסטע,
וועסטו זיין די קרוין פון אַלע,
וועט דזשאראדא זיין די מלכה
איבער טויזענד קיניגינען...

רויטעלט זיך די אינזועל־מלכה,
ווי אין אבענד גלאַנץ אַ פּערל,
ענטפערט זי דעם קיניג שלמה : —
איך וועל גערן אין פּאַלאַץ דיינעם,

איין בעדינג נאָר וויל איך האָבען —
זאָלסט פון גאָלד מיין אָפּגאָט שמידען,
זאָלסט איהם ביי מיין בעט מיר שטעלען,
וועל איך רויכערען איהם ווייהרויך,
וועט ער זיין גענאַד מיר שענקען,
וועט ער פון דיין גאָט מיך שיצען...
זאָגט איהר צו דער קיניג שלמה —
בליצט פון כעס דער שם המפורש
פון דעם זיגעל אויף זיין פינגער...

. . . .

פיהרט אוועק דער שטאָלצער מלך
אויפ'ן לינדען ווינד דזשאראדא'ן,

ברינגט ער זי אין פּאַלאַץ זיינעם,
קינינגט זי אויף אַלע ווייבער —
שלמה׳ס פרייד פון אַלע פריידען...

שיקט דער קיניג רופען מייסטערס,
הייסט ער זיי אַ גאָלד־געץ שמידען,
לאָזט ער אויפ׳ן גאָלד־געץ הייגען,
שנורען פּערל און בריליאַנטען...
אויסגעליידיגט אוצרות גאַנצע,
נאָר דזשאַראַדאַ׳ס האַרץ צו פאַנגען,
נאָר צו זעהן די קליינע צייהנער,
ווען די ליפּען איהרע שמייכלען —
שאָלען שנעע בעזוימט מיט רויזען...

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

רייכערט קיניגין דזשאראדא,
יעדען טאָג איהר אָפּגאָט ווייהרויך,
קרייזלען זיך ארוים פון פּאלאַץ
יעדער טאָג די בלאָע שלענגלעך...

. . . .

זוכט דער אשמדאי תחבולות,
שלמה'ס יאָך פון זיך צו ווארפען,
שלמה'ס רינג פון איהם צו גנב'ען,
נישטערט ער ארום דעם פּאלאַץ,
שמעקט זיין נאָז דעם געצען־ווייהרויך,
פלאמען אויף די אויגען זיינע —
איצטער איז דער טאָג געקומען...

. . . .

זוינגט נאָך זאַפט פון רויטע ליפּען,
ווינגט זיך נאָך אויף הייסע גליעדער,
יונגער שלמה אין זיין פּאַלאַץ —
און דער אשמדאי ביים טויער,
אָנגעטהאָן אין שלמה'ס קליידער
אָנגעקליידט אין שלמה'ס פּנים,
שטעהט און רופט מיט שלמה'ס שטימע:
„גיב מיר אָפּ דעם רינג אמינא..."

אשמדאי

טהראָנט ביי ט אָ ג דער שדים־קיניג,
טראָגט די דימענט־קרוין פון שלמה׳ן,
טראָגט זיין מאַנטעל און זיין פנים...
לייכט דער רינג איהם אויפ׳ן פינגער,
קומען מענשען, קומען חיות,
קומען פויגלען פון מרחקים,
קלאָגט זיך יעדער אויף זיין לשון —
לאַכט דער אַשמדאי אין הארצען...

געהט ביי נ אַ כ ט דער שדים־קיניג
צו דעם פּאַלאַץ פון די בלומען,
קומט ער צו דעם קליינעם טויער,
שפּרייזט ער דורך די שמאָלע שטעגען,

קלאפּט ער איין מאָל און קלאַפּט צוויי מאָל —
שלמה'ס אויסזעהן, שלמה'ס קלאַפּען —
קומט אמינא מיט די שליסלען,
עפענט זי דעם שדים־קיניג...

. . . .

געהט ביי ט א ג דער קיניג שלמה,
אין די מערק און אין די גאַסען,
ווילד צולאָזט די האָאר די שעהנע,
וויסט פערגלייזט די אויגען זיינע,
הינטער איהם אַ מחנה קינדער,
ברומט און בילט און פייפט און מיאוקעט,
שפּאָט איהם נאָך אויף הונדערט שטימען:
„איך בין שלמה! איך בין שלמה!"...

קריכט ביי נ אַ כ ט דער קיניג שלמה
אין די שאָטענס פונ׳ם גאָרטען,
זעהט ער ווי פון פּאַלאַץ־פענסטער,
פאַלט דאָס ליכט אין ווייסע שטעגען...
הערט ער זינגען און געלעכטער,
קען ער יעדער שטים דערקענען,
ווייס ער יעדער טרעל בעזונדער,
וועלכער שעהנער האַלז איהם צווישערט...
ווייס ער — זיינע ווייבער זינגען
און עס קייכט דער שדים קיניג...

הערט ער האַרפענשפּיעל און טאַנצען,
ווייס ער וועמענס דינע פינגער,

טריפען בשמים אויף די סטרונעס,
קען ער אָן די טריט דערקענען,
וועמענס ראָזע פיס זיך גליטשען,
אויף די גלאַטע מירמעלשטיינער...
ווייס ער — זיינע ווייבער נאַקעט,
פלעכטען ווילדע קאַרעראַדען
רונד אַרום דעם שדים־קיניג...

שלייכט אַרום דער קיניג שלמה,
שלענג אין האַרצען, סם אין מח,
קלייבט ער אוים דעם וויטסטען ווינקעל,
זוכט ער אוים דעם שוואַרצסטען שאָטען,
פאַלט ער אויפגעקנוילט אַנידער,

אין די קיהלע לאַנגע גראָזען...
ברענען אין די צווייגען אויבען
רונדע אויגען פון אַ סאָווע,
פליהט אַ פלעדערמויז אַריבער,
ריהרט איהם אָן איהר קאַלטער פליגעל...

שלוכצט אין גראָז פערגראָבען, שלמה...
שפּינט זיך פון דעם דונקלען הימעל,
ערגעץ פון אַ ווייטען שטערען,
ביז צו איהם אַראָב אַ פאָדעם...
נעהמט דעם פאָדעם קיניג שלמה,
וועבט ער אויס דערפון תכריכים,
פאַר זיין יוגענד און זיין ליעבע,
פאַר זיין שטאָלץ און פאַר זיין קנאה...

טויכט אַרויס אַ קול פון ערגעץ,
הילכט ער פראַסטיג, קלינגט ער רוהיג:

ציים פאַר קומען, ציים פאַר שיידען,
גלייך די וואָג פון לוסט און ליידען,
וויפיעל פרייד אַזוי פיעל טרעהרען...

זונען קומען, זונען געהען,
הין און הער די ווינדטען וועהען,
מוז דער קרייז זיך ווידער קעהרען...

יאָגען טייכען, ציהען שטראָמען,
צו דעם ים און זיינע תהומען,
און דער ים — קען פול ניט ווערען...

. . . .